

עפ"ת 39582/02/16 - ליאור אבידני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

בפני כב' השופט הבכיר אמנון כהן

עפ"ת 39582-02-16 אבידני נ' מדינת ישראל

ליאור אבידני

המערער:

ע"י ב"כ עו"ד נח אולשה

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

ע"י ב"כ עו"ד שרית רייך

פסק דין

בפני ערעור על הכרעת דינו של בית המשפט לתעבורה (כב' השופטת שרית זוכוביצקי-אורי), אשר הרשיעה את המערער לאחר שמיעת ראיות, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, דהיינו נהיגה בקלות ראש, התנהגות הגורמת נזק, עקיפה מימין וגרימת חבלה של ממש.

בית המשפט קמא הטיל על המערער תשלום קנס בסך 180 ₪, פסל את רישיון הנהיגה שלו לתקופה של 8 חודשים וכן הטיל עליו 3 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים.

נגד המערער ונאשם נוסף (אליעזר מלינקוב), הוגש כתב אישום בו נטען, כי כל אחד מהשניים רכב על קטנוע, וכי במהלך הנסיעה, נהגו השניים בקלות ראש, בכך שערכו ביניהם תחרות בה הוביל המערער, ומלינקוב היה מרחק קצר מאחוריו. נטען, כי השניים ביצעו יחדיו עקיפה של רכב מהנתיב הימני מבין שני נתיבים מאותו כיוון נסיעה, ולאחר השלמת העקיפה, שבו השניים לנתיב שמאל וכ-50 מטר לערך לפני כיכר, ביצע מלינקוב סטייה חדה ימינה, תוך כוונה להיכנס למפרץ האוטובוסים ממנו ניתן לעקוף את הכיכר מימין, ואף פגע עם הגלגל הקדמי שלו בקטנוע של המערער, ובכך גרם לשני הקטנועים להחליק. כתוצאה מכך, גרמו השניים לתאונת דרכים בה הועף המערער מרחק של 30 מטר ונחבל בגופו שבר חבלה של ממש, וכלי הרכב המעורבים ניזוקו.

ב"כ המערער, אשר היה ער להלכה הפסוקה בנושא מהימנות, טען, כי הערעור אינו מופנה כנגד הקביעות העובדתיות בעניין התנהגות המערער והנאשם מלינקוב, "אלא כנגד מסקנותיו אשר למשמעות אותן התנהגויות". כמו כן, טען, כי העדויות שנשמעו בבית משפט קמא, יכולות להוביל גם למסקנה סבירה אחרת, ולאו דווקא למסקנה המפלילה.

לגופו של עניין, טען ב"כ המערער, כי לא ניתן להסיק באופן חד משמעי כי השניים ערכו תחרות בכביש.

בית המשפט קמא התייחס בפירוט לעדותו של השוטר, אשר הבחין באירוע חריג, וקבע, כי עדותו הייתה סדורה והגיונית. ראויים לציטוט דברי השוטר מהפרוטוקול, כדלקמן:

"למיטב זכרוני ראיתי אותם נוסעים, היו אחוזים דיבוק, היו מפוקסים באיזשהו רייס, תחרות, ואמרתי שאני חייב לעצור זאת. יצאתי אחריהם, אחרי מרחק לא ארוך קרתה ביניהם תאונה שאני עד למה שהתרחש שם. כשראיתי אותם נוסעים הייתי בטוח שהולך לקרות משהו, אסון. ראו את הנסיעה שהם היו בתחרות ביניהם. הם כופפו את הגוף קדימה, לראות מי ראשון" (עמ' 17 שורות 6-2).

יצוין, כי, בדוח הפעולה ת/6, ציין השוטר, כי שני הקטנועים היו שייכים לחברת פיצות, ואני מציין עובדה זו גם בשים לב לטענותיהם המתחמקות של השניים, לפיהן לא הכירו אחד את השני.

לעומת זאת, הן המערער, והן מלינקוב, העידו כעדי הגנה, ובית המשפט קמא קבע, כי "עדויותיהם הסותרות והמגומגמות עשו רושם בלתי אמין לחלוטין ונועדו להרחיק אשמה מהם". בית המשפט קמא לא הסתפק בכך, והסביר מדוע עדויותיהם של השניים עוררה חוסר אמינות.

כאן מן הראוי לציין, כי לבקשתי, הגישה התביעה את פסק הדין שניתן בעניינו של מלינקוב, ממנו עולה, כי מלינקוב הודה בכתב האישום ככתבו וכלשונו.

המערער לא סיפק הסבר לעובדה שהשניים עקפו מצד ימין ואף נסעו במהירות מופרזת. נכון הדבר שהשניים לא הואשמו גם בנהיגה במהירות מופרזת, אך מעדותו של מלינקוב עולה, כי הוא עצמו נהג במהירות של 80-90 קמ"ש. לעומת זאת, המערער עצמו הודה כי נהג במהירות של 60-70 קמ"ש (ת/5), ולא למותר לציין, כי מדובר בנהיגה בשטח בנוי.

אוסף ואומר, כי גם אם לא הייתה תחרות בין השניים, עדיין היה מקום להרשיע את המערער בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

למרות שהערעור לא כוון כלפי גזר הדין, אציין, כי העונש שהוטל על המערער אינו חמור.

סוף דבר, הערעור נדחה.

אם המערער טרם הפקיד את רישיון הנהיגה שלו, עליו לעשות כן ללא דיחוי.

יש לשלוח העתק לצדדים.

ניתן היום, כ"ז אדר א' תשע"ו, 07 מרץ 2016, בהיעדר הצדדים.